

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 260
Setembre
octubre
2005

«La fi del gegant. Una gelera que perdem».

*Fotografia d'Isidor Cònsul, feta a la
gelera de l'Aneto l'agost de 2005*

10a CAMINADA POPULAR

2 octubre — Caminada Popular de la SEAS per Collserola amb sortida des de l'Ateneu a les 9 del matí. Inscripcions de 8 a 9 del vespre els dies 27, 28 i 29 de setembre al local de la SEAS, o mitja hora abans de la sortida.

CONCURS FOTOGRÀFIC

9 setembre— Darrer dia per lliurar les fotos que es presentin al Concurs.

15 setembre— Veredicte del Jurat sobre les fotos guanyadores.

17 setembre— Després de la votació de la millor fotografia entre els assistents al Sopar de Motxilla de la SEAS, tindrà lloc la inauguració de l'exposició a la Sala Piquet de l'Ateneu fins al dia 26 de setembre.

SOPAR DE MOTXILLA

17 setembre— Celebració del Sopar de Motxilla de la Secció al Pati del Roure de l'Ateneu amb la presentació de la nova temporada d'excursions i el reconeixement a tots els qui han complert 25 anys com a socis de la SEAS.

CICLE ELS NOSTRES RIUS

7 octubre — Conferència «Què és un riu?», per Maria Rieradevall, a les 20.30 h. a la SEAS.

9 octubre — Excursió: Vallter, Coma de Vaca, gorges del Freser i Queralbs (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

11 novembre— Conferència «Rius d'alta muntanya», per Josep Grau, a les 20.30 h. a la SEAS.

13 novembre— Excursió: Sabadona, Fussimanya i Vilanova de Sau (Osona), amb sortida del Parador a les 7 h.

9 desembre — Conferència «Els rius mediterranis», per Cesc Múrria, a les 20.30 h. a la SEAS.

11 desembre — Excursió: Orpí, serra d'Orpinell, castell de Mediona i Sant Quintí de Mediona (Anoia), amb sortida del Parador a les 7 h.

EXPERIÈNCIES A L'ANTÀRTIDA

21 octubre — Audiovisual sobre «Experiències a l'Antàrtida», a càrrec de Víctor Alvà, a la Biblioteca Can Ginestar a les 8 del vespre. Es tracta d'un acte conjunt entre la Biblioteca i la SEAS.

HELICÒPTERS ALS CIMS DE LES MUNTANYES?

Darrerament hem vist com un helicòpter s'enfilava gairebé al cim mateix de l'Everest i el que la premsa diària destacava era el fet de batre un rècord d'altitud per un aparell d'aquest tipus. En lletra menuda quedava palesa la possibilitat d'aconseguir algun rescat muntanyenc en cas d'accident, bé en aquesta muntanya o en qualsevol altra del món on la dificultat ve donada per l'alçada i el terreny.

No estem en contra d'aconseguir millores que permetin salvar vides, si bé és cert que el fet que els helicòpters comencin a arribar a indrets que podríem qualificar com a «privilegiats» ens preocupa, i molt, perquè pot obrir la porta a la possibilitat que l'ús d'aquest mitjà vagi més enllà d'un salvament per permetre que sigui utilitzat per traslladar-hi els qui s'ho puguin permetre posant calers damunt la taula.

Creiem, doncs, que abans que sigui massa tard, tots els qui estimem la muntanya i volem que es conservi el més intacta possible per a generacions futures, reaccionem, cadascú al nivell que tingui accés, per exigir que les lleis impedeixin que la muntanya pugui ser una nova atracció de fira. Aconseguir-ho

Un helicòpter en una tasca de rescat

significa preservar aquests indrets en la mesura del possible i això ho hem de tenir molt clar tots plegats.

Hem comentat un perill aparentment lluny del nostre territori i possiblement lluny de les possibilitats d'accedir-hi per part de la majoria de nosaltres la qual cosa no ha de fer, però, que el nostre compromís amb la preservació de la natura deixi de ser necessari. Però hem de tenir molt present que aquesta problemàtica la tenim també a casa i per il·lustrar-ho només cal recordar que ja hi ha helicòpters que pugen a cims andorrans o de la Cerdanya sense que ningú ho impideixi o ni tan sols ho qüestioni.

No ens deixem portar, doncs, per rècords ni gestes d'aquests tipus i siguem bel·ligerants en tots aquests temes de defensa de la natura. Helicòpters sí a les nostres muntanyes, però només per salvar vides i per necessitats estrictes dels refugis.

ANETO, NORD I SUD

Isidor Cònsul

I) 1968

A primers de juliol de 1968 vaig pujar per primer cop a l'Aneto. Encara no tenia els vint anys i em vaig quedar al pedrís d'entrada del Pont de Mahoma. La por s'encomana, com la grip i les ganes de riure, i la possibilitat de contagi es reforça en situacions, no sé si dir-ne de vertigen o d'angoixa, que a mi se'm concreten amb ombres de pànic quan em trobo al capdamunt d'un d'aquests prodigis geològics. L'amplitud de paisatges que s'hi albira m'encongeix el cor, acostumo a esglaiar-me davant de tanta geografia als meus peus, percebo les punxades d'una perillosa atracció pel buit i tinc, al mateix temps, una felicitat sensació de plenitud pel fet de ser dalt. Des dels meus anys joves, he viscut i patit la muntanya en aquesta cruïlla paradoxal on festegen el repte i la por, on la voluntat lliga amb el rau rau de l'angoixa i la crida del cim ha de lluitar contra el seu mateix rebuig. Ha estat així d'ençà el meu bateig de muntanya, l'estiu de 1967, quan amb la mateixa colla de l'Aneto vam pujar a la Pica d'Estats per la cresta, des del coll del Sotllo.

Aquell dia de juliol de 1968, en arribar a l'avantcim, ja hi havia un parell de companys més lleugers que es miraven l'esbalçada a banda i banda del Pont de Mahoma per acabar decidint que ja els estava bé, que fet i fet eren dalt, veien la creu a l'altre costat i tampoc no venia d'un pam un cop superats els tres mil quatre-cents metres. Em vaig sumar a la proposta i, dels sis o set que anàvem, només un parell va creuar el mític pas per signar, en nom de la tribu, al llibre de registres del cim.

Deixant de banda el punt de frustració per no haver passat, el record d'aquella primera ascensió és el d'una excursió llarga i avorrida: a les quatre del matí, el guarda de la Renclusa havia cridat «Aneto!» i a quarts de cinc ja es podia veure la processó de cuques de llum que serpejava pel sender cap a la cresta dels Portillons, la majoria amb lots a la mà i algun frontal primitiu els més professionals del ram. Al Portilló Superior t'atrapava la llum del dia i, mentre menjucaven ganyips, l'esguard lliscava per l'ampla suavitat del mantell de la gelera que calia creuar en diagonal. Encara no havia començat a llegir Verdaguer però compto que la glacera devia ser, si fa no fa, com ell la va veure l'estiu de 1882: l'enorme *tros de glaça* que, en un vers de *Canigó*, el poeta havia amidat amb

Aplec excursionista al cim de l'Aneto. Per gentilesa de la revista Vèrtex.

una dimensió de dues hores d'ample, de quatre o cinc de llarg (...). Prosaics i elementals, nosaltres la vam passar calçats amb humils xiruques i sense cap suport de piolet, grampons, bastó ni corda de cap mena. Ara ho veig com una imprudència, potser greu, però llavors anava així: érem joves curts d'armilla i sense pressupost per anar equipats com calia. Tot i això, l'enginy ens havia dut a fer-nos treballar, pel ferrer del poble, uns pics convencionals, als quals s'havia esmolat la punta i tallat el mànec per la meitat. Però pesaven un ase mort i els van deixar a la Renclusa. La neu era abundosa, d'una consistència que permetia caminar-la sense ensurts i recordo la traça d'un camí molt fressat sobre la gelera que et

duia del Portilló Superior fins a tocar del Pont de Mahoma en les dues hores, més aviat llargues, amidades pel poeta.

II) 2005

He trigat trenta-set anys i un mes a tornar-hi, tres setmanes després que m'haguessin repicat els cinquanta-set. La vida, tumultuosa i caòtica, ha fet que l'excursió s'escuncés en el mateix estiu malgirbat de tristesa i fortuna que em feia perdre una mare a Cervera i estrenar casa al paradís particular d'Espés. A un quart de cinc del matí del 5 d'agost enfilàvem el cotxe camí de Coll de Fades i el fèiem baixar a Castilló de Sos per emprendre la carretera cap a Benasc. Al fort de l'estiu

no et deixen entrar amb vehicle propi a la reserva del Parc Natural i la mesura, que té un fons de protecció ecològica, ha obert un negoci de transport disfressat de servei amb minibusos que et porten, a preu abusiu, als punts d'inici de les ascensions. L'andròmina més matinera engegava a les cinc i ens ha deixat, una hora llarga després, a la cabana de Vallibierna, a 1.970 metres d'alçada.

El matí és d'una finor que esborrona i tot fa pensar que tindrem una esplèndida jornada muntanyenca. L'objectiu dels quatre que anem és pujar a l'Aneto pel costat sud, seguint la vall de Corones. Tot i que el desnivell, de 1.434 metres, és superior al de la ruta clàssica que surt del refugi de la Renclusa, la tria no té color perquè el camí d'aquesta banda és més agraït i divers. L'encetes per un bosc de pi negre que puja fins a la pleta de Corones (2.230 m.), on hi ha un primer estanyol quasi acolmatat. A partir d'aquesta alçada desapareix la vegetació, s'han de seguir les fites d'un sender inexistent i es progressa per successives graonades que guarden, a la falda, estanys de bellesa tel·lúrica: l'Inferior, el del Mig i el Superior de Corones. El primer et sorprèn mig amagat en la gorja d'un embut mineral i els altres dos, més amples, dormen sota mateix de la part central del massís de la Maladeta. Vora les seves aigües ja s'esguarda el cim culminant del Pirineu i dues de les mossegades del fil de la cresta per on s'hi pot accedir:

el corredor de la canal Estasen –que permet arribar a l'Aneto sense passar el Pont de Mahoma- i la “v” del coll de Corones que ens farà grimpar una vintena de metres al seu darrer tram. Una parella basca, que se'ns afegeix en la pausa d'una aturada, comenta que, vint anys enrere, la gelera de Corones començava a tocar de l'aigua del darrer estany i ja no deixaves grampons ni piolet fins a la base mateixa del coll. La pujada actual passa per un pedram eixut, puntejat de tant en tant per clapes de neu més o menys extenses, restes en regressió de l'antiga gelera.

Quan portem prop de quatre hores de camí, la darrera pala de neu ens deixa a tocar dels molars de la paret per on hem de superar el coll. Anem a buscar el camí a l'esquerra i, després d'un parell de passos delicats, arribem al capdamunt (3.196 m.) i saltem a l'altra banda on ens saluda un superb turó de neu que confonem amb la part superior de la gelera de l'Aneto. És hora de treure piolet i grampons, per bé que aviat ens adonem que no calien perquè el tou de la neu permet transitar-lo sense ajut. Vivim l'engany d'uns minuts d'optimisme, pensant que a partir d'ara tot serà bufar i fer ampolles, i que ja només ens queden els darrers dos-cents metres de desnivell fins al cim. Però tot plegat no és tan senzill: el turó de neu s'acaba així que saltem una esquena d'ase i entrem en una zona de rocam (grampons fora) que, una estona enllà, ara sí, dóna a l'autèntic tram

final de la glacera. Arribem al punt on el sender de Corones embranca el camí que puja dels Portillons i contemplem l'enorme llençol de la glacera des dels seus darrers estreps. No és, de cap manera, el gran mar de gel del poeta ni aquella prada d'ermini que el record de trenta-set anys enrere me la dibuixava estesa entre els Portillons i el Pont de Mahoma. El que veiem són les acaballes del gegant, la decadència de la gran prada blanca, clapada ara de grisos esvaïts i oasis de color marró: per avall, el mantell es perd fins a la intuïció dels Aigualluts; a llevant, la cresta negra dels Portillons queda lluny dels primers blancs de la gelera i, damunt nostre, el seu darrer tram acaba més d'un centenar de metres per sota del cim. En aquest límit superior, la neu quasi ha desaparegut, la capa de gel que hem de trepitjar, impossible passar sense grampons, té pocs dits de gruix, llisca com un vidre i fa un pendent tan agosarat que arriba, en algun punt, als quaranta-cinc graus.

Fins a Corones hem pujat gairebé sols, però ara la circulació s'anima amb les colles que arriben per la ruta de la Renclusa. Als primers molars de l'avantcim tothom deixa la motxilla, el piolet i els grampons per emprendre sense impediments el darrer cop de pit fins al capdamunt. Ningú no s'espera el formiguer que trobarem dalt ni la sorpresa de veure el Pont de Mahoma convertit en coll

d'ampolla amb dotzenes de muntanyencs, a una banda i a l'altra, fent cua per anar o tornar. N'hi ha que el passen xiulant, altres que semblen clavats al mig del pas, uns que es colen, uns altres que s'encorden i nosaltres dubtem, no pas per ganes, sinó per una estricta qüestió horària. Decidim no contribuir més al desconcert i de nou em toca quedar-me, com trenta-set anys enrere, a la banda humil del cim. Enguany, però, la raó és una altra i de pes: hem trigat una mica més de sis hores per pujar, són quarts de dues de la tarda, hem de baixar els 1.434 metres que hem pujat, encara hem de dinar i el darrer minibús cap a Benasc surt a les sis.

Comencem a baixar amb el cor doblement encongit pel circ que hem trobat al cim i per l'evident agonia de la gelera. Passem amb temor el tram més dret –baixant la sensació de perill s'accentua més que no pas de pujada– i ens passa el mateix quan toca superar l'estrep del coll de Corones. Després, més assossegats i amb l'entrepà a la mà, ens proposem tornar l'any vinent pel mateix lloc, però avançant-nos a finals de juny o als primers dies de juliol. Suposem que, a començaments d'estiu, l'aspecte de la glacera no serà tan depriment ni el cim tindrà l'aire d'aplec que hi hem trobat avui. Qui sap si, llavors, podré fer la pau amb mi mateix i heure-me-les de veritat amb el mític Pont de Mahoma.

ENTREVISTA A JOAN GÓMEZ representant de la SEAS a la Vegueria del Baix Llobregat

Què és la Vegueria?

La Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) està formada per nou Regions o Divisions Territorials o Vegueries. Nosaltres pertanyem a la Regió 1a, la qual agrupa les comarques del Baix Llobregat, Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental i Vallès Occidental. Cada regió té un veguer, però la primera en té cinc – un per comarca – perquè és la més poblada i la que té més entitats excursionistes adherides a la FEEC (146); així, doncs, la FEEC té 13 veguers que formen el Consell General de la FEEC. La Vegueria del Baix Llobregat està formada per 27 entitats excursionistes. El veguer actual del Baix Llobregat és Carles Xavier Pons i pertany al Centre Excursionista d'Abrera.

La Vegueria del Baix Llobregat no té un local en propietat i els representants dels centres es reuneixen de manera rotatòria en el local de cada entitat. Al començament de curs s'estableix un calendari amb les dates i el lloc de les onze reunions anuals; posteriorment cada mes es recorda la cita i l'ordre del dia per correu electrònic. Dels

vint-i-set representants acostumen a acudir-hi més de vint, nombre prou elevat tenint en compte que l'hora de trobada són les deu de la nit i que a l'hivern fa mandra de desplaçar-s'hi; les reunions, però, són amenes, operatives, disteses i acompanyades d'un petit refrigeri que prepara l'entitat amfitriona. La trobada comença amb la informació del veguer sobre la reunió del Consell General de la FEEC, que també es fa mensualment; després segueixen els altres punts de l'ordre del dia. En aquests moments s'està redactant l'esborrany del reglament intern de la vegueria. Joan Gómez és el representant de la SEAS a la Vegueria del Baix Llobregat des de fa dos anys; prèviament ho foren Higini Hernández i Joan Portes.

Quines activitats organitza?

Cursos: la Vegueria organitza cursos d'alpinisme, descens de barrancs, escalada en roca i gel, ascensió per vies ferrades, esquí de muntanya, orientació, alimentació a la muntanya, GPS, etc. En realitat, els cursos els organitza qualsevol de les 27 entitats adherides. Aquests cursos estan oberts a tots els socis dels centres de la Vegueria. Tot i que els alumnes inscrits han de pagar el curs, la Vegueria col·labora amb una subvenció de 230 euros a l'entitat organitzadora,

i als cursetistes se'ls abonen 12 euros en concepte de subvenció. Acostuma a haver-hi un monitor per cada quatre o sis alumnes.

Senders: la Vegueria ajuda i vetlla pel manteniment dels senders del Baix Llobregat; de totes maneres és cada centre que ha de marcar i mantenir el seu tram. La Vegueria organitza cursos de marcar senders i concedeix un carnet de marcador de senders.

Informació: la Vegueria és un fòrum on s'intercanvia informació molt valuosa entre els clubs que la componen: caminades, curses, marxes, competicions, subvencions, relacions amb la FEEC, relacions amb la Conselleria de Cultura i Esports. Les vegueries varen tenir un paper decisiu en la modificació del decret de la Generalitat sobre activitats de muntanya. La Vegueria del Baix Llobregat també redacta una memòria anual de les seves activitats.

Com es finança?

Cada entitat excursionista contribueix a la FEEC amb 1,45 euros per soci. L'aportació ha de ser a raó de 50 socis com a mínim; si una entitat té menys de 50 socis, ha de pagar 72,50 euros; la SEAS aporta 355,25 euros. Per altra part, la FEEC torna a cada entitat 1,35 euros per cada soci que pagui la llicència de federat. Dels diners que rep, la Federació els reparteix a les

vegueries; la del Baix Llobregat rep 1.100 euros per any que són repartits entre els 27 centres; però, motivat pel fet que cada centre només rebria uns 40 euros, la Vegueria reparteix els diners a sis centres diferents cada any, i amb motiu d'algun esdeveniment especial; la SEAS ha rebut subvencions de 300 o 600 euros amb motiu de la XXX Marxa de la Regularitat o d'alguna caminada popular.

Apunts sobre la FEEC

Si bé caldria dedicar un escrit independent per parlar de la FEEC, donat que la Vegueria en forma part d'ella tot seguit donem unes dades d'interès. La FEEC té 21.282 llicències, amb una dinàmica a augmentar. La piràmide d'edats és alta, tot i que hi ha alguns centres amb bastants socis joves (Vallirana i Castellar). La FEEC edita un butlletí quinzenal, a través de correu electrònic, informant de les activitats dels clubs adherits i la revista VÈRTEX que es reparteix cada dos mesos entre els socis federats. La FEEC facilita una llicència de federat que cobreix els riscos en alta muntanya i ofereix descomptes en els refugis; la SEAS anima els seus socis perquè es treguin aquesta llicència. La FEEC també té un comitè destinat a gestionar els refugis propis. Si voleu més informació connecteu amb internet www.feec.org

RECORDANÇA DE DOS PIRINEISTES

Daniel Cardona

En el número d'agost d'enguany, la revista Muntanya del Centre Excursionista de Catalunya ens dóna la trista notícia de la mort de dos grans pirineistes. El primer d'ells és Georges Véron, membre del CAF Lourdes – Tarbes, mort el 12/3/2005 als 72 anys. Fou el creador de la Travessia del Pirineu —des del Cantàbric fins a la Mediterrània— que va iniciar l'any 1968 publicant la primera edició del llibre el 1974. L'altre és Marc Feliu i Dord, membre del Club Deportivo Navarra, també de 72 anys, mort el 3/6/2005. Català de Manresa però pamplonès o «iruñès» d'adopció. Ell i els seus germans i germanes han estat tota una institució per a l'excursionisme navarrès. Creador del grup d'escalada de Navarra (GEDNA), fou professor i director de la Escuela Navarra de Alta Montaña durant 15 anys. Director de la revista *Gure Mendiak* del seu club (fins al 1977 amb el nom de CD Navarra) en la qual, quan eren temps de vaques flaques (pocs treballs), hi escrivia firmant els seus escrits com a «conde Markus», perquè no es notés que hi havia massa escrits seus; era talment la veu de la consciència de l'excursionisme

navarrès. Però, sobretot, Marc Feliu ens va fer conèixer, a partir d'una sèrie d'articles publicats a la revista del CD Navarra, la història dels primers pirineistes que després publicà sota el títol «La conquesta del Pirineu» en la seva primera edició del 1978, havent-hi una segona el 1999. És una obra indispensable en qualsevol biblioteca muntanyenca.

L'amistat amb Marc Feliu provenia precisament de la travessia del Pirineu, feta el 1975, perquè en ella vàrem trobar una càmera fotogràfica entre Tabarnés i el refugi de Viadós que va resultar ser del muntanyenc navarrès. Feliu també ens revisà les variants navarreses quan vàrem traduir la guia Véron. Per tot això, durant uns anys, al Marcel·lí Camats (que també va fer la travessia integral del Pirineu) i a mi, ens va subscriure a la seva revista CD Navarra.

La coneixença amb Georges Véron fou més profunda. Nat a Sarthe el 1933, prop de Mans, per tant molt lluny del Pirineu, fou professor de biologia i geologia en un «Licée» de Tarbes; practicà durant 20 anys l'atletisme, que alternà amb el futbol, i passava les vacances d'estiu a Céret (Rosselló), poble de la seva dona, i gràcies a això va començar a conèixer el nostre Pirineu. El 1968, conjuntament amb quatre persones més, realitzen la primera travessia pirenaica d'alta muntanya (de la

Mediterrània al Cantàbric) en 38 dies des de Banyuls de la Merenda a la platja d'Hendaia amb desnivells totals de pujada i baixada de 41.470 metres!!! Millora els itineraris durant sis anys (ell mateix explica els 300 dies emprats) i en el primer trimestre del 1974 publica la primera edició en 45 etapes amb el títol de «Haute Randonnée Pyrénéenne. Traversée des Pyrénées d'ouest en est en été» i en el material aconsellat, entre una munió de coses, recomana un equip de suport.

La meva relació amb aquesta alta ruta pirenaica neix quan, acabant el juliol del 1974 a Donosti (San Sebastián) les pràctiques de milícies militars, i havent conegut aquelles muntanyes, em va passar pel cap tornar a peu pel Pirineu, si bé l'inici

del meu treball m'ho impedia. Tot i així, vaig començar a realitzar diverses etapes a partir del cap d'Híger a prop d'Hondarribie (Fuenterrabia). Vaig exposar la idea al president del CEC, Lluís Puntís, el que m'animà a realitzar conjuntament el recorregut. Recordo que utilitzàrem els nostres 50.000 del «Instituto Geográfico» i els mapes francesos que eren millors. Ens vàrem aturar al Pirineu navarrès perquè no trobàvem com enllaçar la carena pirinenca. En Puntís va anar a Perpinyà i va comprar al maig del 1975 la guia del Véron que acabava de sortir i, oli en un llum, vàrem canviar algunes etapes per les d'ell i no ens vàrem penedir mai d'haver-ho fet.

Així, des del 25/7/1974 fins al

Georges Véron contemplant el pic de Midi d'Ossau des del llac d'Ajous (Ayous)

30/8/1974 férem del Cap d'Híger (Cantàbric) a Salardú, sense equip de suport i seguint la filosofia de caminar 3 dies descansant el quart en el Pirineu basc-navarrès mentre que en el Pirineu central caminàvem 2 dies i descansàvem el tercer (ressenya publicada a la revista *Muntanya*, vol:86, agost-desembre 1976). La travessia la continuàrem el 1977 (perquè el 1976 va ser el centenari del CEC), fent des de Salardú a Portbou (1/8/1976 al 22/8/1976).

L'any 1978 ens posàrem en contacte amb Georges Véron per demanar-li permís per a realitzar la versió catalana de la 5a edició de la «Haute Randonnée» que sortia el primer trimestre del 1979 i al mateix temps anàvem a negociar si ens deixava posar les etapes o variants que havíem realitzat al costat basc-aragonès-català i canviar els mapes (ell feia fotocòpia del 50.000 francès). Immediatament ens va enviar un mapa mut de carenes de cada etapa que personalment vaig anar omplint amb els topònims en basc (ens ajudà Juan San Martín de l'Acadèmia Basca de la Llengua), en occità (Felip Carbona de Tolosa) però no trobàrem informació dels topònims alt-aragonesos (sols els de Benàs).

La traducció al català la vàrem fer una colla d'amics del CEC. El 1980 vam anar amb Lluís Puntís i Marcel·lí Camats a Céret (el poble de la seva dona), per escollir les fotos de la futura guia catalana. El 1981 sortia

aquesta primera edició catalana de la Travessia del Pirineu (del Cantàbric a la Mediterrània), després la segona el 1989 i la tercera el 1995.

Amb els anys vaig anar seguint diverses etapes de la seva guia que no havíem pogut fer durant la nostra travessia; les seves descripcions anàvem a missa!, no et podies equivocar. Cada any Georges Véron ens felicitava el Nadal a la nostra família i ens enviava totes les excursions a peu o en bicicleta que havia fet. Ordenat com sempre, ens quedaran els 33 llibres editats, la majoria «del seu Pirineu», i darrerament del camí de Santiago.

Com deia en la presentació, sempre acompanyà en les seves guies de la «Haute Randonnée Pyrénéenne», amb les paraules del pirineista J.Bepmale 1906 «Parmi les fanatiques des Pyrénées, nombreux sont ceux que n'obsède ni la hantise du sommet ni la nostalgie du glacier. Sans méconnaître l'attraction des hautes cimes inviolées, l'intérêt, poignant parfois, des ascensions vertigineuses, ils se laissent gagner au charme tranquille de la variété des paysages».

Per acabar, vull agrair a monsieur Véron, haver-nos fet conèixer i popularitzar la travessia a peu del nostre Pirineu, i a Marc Feliu, per descobrir-nos aquest Pirineu tan desconegut com és el navarrès.

UNS ACLARIMENTS SOBRE «LA VALL DE SANT JUST»

Referent als editorials dels números 239 i 259 del Butlletí de la SEAS voldria, com a triplement part implicada, és a dir, com a propietari de part dels terrenys afectats, com a ciutadà de Sant Just i com a soci de la SEAS, fer uns petits aclariments i demandes.

Sempre s'ha parlat de l'amenaça d'urbanització de la vall, amenaça que a partir d'ara, amb la signatura del conveni entre els propietaris i l'Ajuntament, sembla que ha desaparegut i que la vall està salvada i tot ha acabat amb un final feliç (sic).

En primer terme vull puntualitzar que la vall sempre ha estat salvada del risc d'urbanització en la seva major part ja que l'actual Pla General Metropolità (PGM), aprovat fa quasi TRENTA ANYS, així ho contemplava des dels seus inicis i preservava unes grans zones forestals, agrícoles i de repoblació totalment protegides de construccions. El PGM preveu que a la vall (de can Padrosa fins a can Cuiàs i de can Oliveres fins a can Candeler), amb unes 500 hectàrees de superfície, se'n puguin urbanitzar només unes 40 hectàrees, superfície aquesta, que representa menys d'un 10 per cent del total i del qual percentatge l'Ajuntament ja ha

urbanitzat la zona de can Candeler (6 hectàrees aproximadament). Per tant no podem dir alegrament, com fan molts, que hem salvat la vall ja que ara només es privarà d'urbanitzar aquesta petita part que he esmentat, la resta ja estava salvada i ben protegida pel gaudi de tots els ciutadans i ciutadanes a través de l'eina que és el PGM.

En segon terme vull presentar el meu total desacord amb la postura presa en el seu moment per la Junta Directiva de la secció en manifestar públicament l'adhesió de la SEAS als principis de la Plataforma Cívica en Defensa de la Vall de Sant Just (PCDV) sense haver fet cap mena de consulta a la massa social. Seguint escrupolosament l'articulat del vigent reglament de règim intern la Junta està facultada per dur a terme, entre altres coses, el programa d'activitats i altres acords presos per l'assemblea ordinària o extraordinària de sòcies i de socis segons l'ordre del dia de la convocatòria però mai en cap cas pot adoptar posicions que comprometin en global la postura de la secció i la individual de cada un de nosaltres. Aquesta adhesió havia de ser presa per l'acord de la majoria de l'assemblea ja que dins de l'entitat hi poden estar presents opinions i postures diverses que difereixin de la postura dels membres de la Junta,

com és el meu cas.

Vull remarcar que dit acord el va prendre la Junta dies abans de la corresponent assemblea de 2002 sense que se'n fes el més petit esment durant la reunió anual i que el va manifestar a través de l'editorial del butlletí de març de 2002 essent la PCDV qui ho va fer públic arreu amb anterioritat a la SEAS, fet aquest, que va provocar que molts de nosaltres ho sabéssim per un mitjà aliè a l'entitat. Francament a mi tot plegat em va resultar un acte de poca elegància i noblesa, mancat de tot rigor de forma, venint d'on venia i afectant a qui afectava.

Per tant, és per la qual cosa que considero invàlida l'adhesió de la SEAS a la PCDV, i demano a la Junta que anul·li l'acord pres fent pública la seva rectificació i que la dita adhesió es prengui per l'acord de la majoria de la massa social en assemblea general.

Moltes gràcies.

Joaquim Carbonell i Calders
Soci de la SEAS número 53
Soci de l'Ateneu número 1115

Sant Just Desvern, juliol de 2005

VIVÈNCIES AMB LA SEAS

Gudrun Deicke

Ja des de la meva infància estic acostumada a fer sortides a la natura les quals avui em semblen passejades en comparació amb les excursions dels «professionals» de la SEAS. Tan bon punt havíem deixat enrera les últimes cases i enfilàvem muntanya amunt entre prats i boscos de faig i auró, jo deia que tenia gana i paràvem a fer un mos del que havia, que eren temps de postguerra.

Després era dona casada amb fills i d'excursions ni parlar-ne. Això, però, un dia va canviar. Teníem costum d'anar a comprar al mercat de Sant Just i anàvem a veure la Conxita, dona d'en Lluís Safont, dels quals érem amics. Ella deia que anava d'excursió amb la SEAS. Què era la SEAS?

Vaig aprendre que havia d'anar al bar de l'Ateneu a certes hores i trobar allí en Magí, que era qui apuntava a la gent i de pas cobrava.

Bé, per anar a participar en una excursió amb el grup, calia una preparació curosa envers la meva família perquè acceptessin aquest desig meu tan rar. Finalment, em vaig apuntar. La primera excursió va ser a Sant Pere de Rodes i més amunt, fins a Sant Salvador. Vaig arribar-hi tota vermella però contenta de trobar-me entre gent molt simpàtica i oberta. I si la Conxita no anava a l'excursió llarga sempre me la trobava abans o després

Dibuix de l'autora de l'escrit

per prendre un cafè o refresc al bar del poble on ens esperava —i espera— l'autocar.

Després he participat en moltes altres sortides, sempre d'un dia, i realment estic molt agraïda a la SEAS i als seus organitzadors, amics que ensenyen el seu país, Catalunya, tan bonic i variat, i ens donen l'oportunitat de caminar per les seves muntanyes, d'adquirir coneixements sobre vegetació, botànica, geologia, història... i d'omplir els ulls i el cor de vistes de serralades i més serralades fins a l'horitzó.

Una vegada vam veure Montserrat de lluny flotant a l'aire com un vaixell i un dia de juny sobre Núria trobarem

les primeres floretes entre clapes de neu alhora que un del grup va cridar: «adéu muntanyes, ja tornarem». En aquest moment tots hi estàvem d'acord i em penso que ens sentíem part de la creació.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXIX, núm. 260

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Gelera de l'Aneto a l'agost de 2005. Fotografia d'Isidor Cònsul	
Calendari	492
Editorial: helicòpters als cims de les muntanyes?	493
Aneto, nord i sud, per Isidor Cònsul	494
Entrevista a Joan Gómez sobre la Vegueria del Baix Llobregat	498
Recordança de dos pirineistes, per Daniel Cardona	500
Uns aclariments sobre la Vall de Sant Just, per Joaquim Carbonell	503
Vivències amb la SEAS, per Gudrun Deicke	504

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES